

Fecske Csaba

A gyerekkor vége

visszarántotta előlem árnyékát
az öreg körtefa a mozdulattól
halkan felnyögött visszahőköltem
mintha tilosba tévedtem volna
véletlen temetőbe fülemben
teremtés előtti csönd olyan mint
amikor víz alatt úszkáltam a Bódvában
a déli harangszóval lombsusogással
jóllakott délután álmosan szunyókált
hirtelen darabjaira kezdett hullani
minden mintha nem lenne a világban
semmi rend úgy csapódott össze mögöttem
a levegő akár egy ajtó jeleztén
ide többé nem ajánlatos vagy nem is lehet
abban a pillanatban megszakadt bennem
valami ami elszakadhatott
erőszakkal távolodtak el tőlem a dolgok
letéptek magukról durván de mint
szélvédőre tapadt falevél retinámon
ottmaradt minden kép elém szaladt az út
talpamhoz dörgölődött roppant távolságok
kéklő messzeségek ígéretével izgalmas
etapok titokzatos stációk rigó és falevél
utolsó rebbenése félresiklott fény véget ért
a nyár és vele gyerekkorom

FECSCKE CSABA (1948) Arnóton élő költő, író, publicista. Utóbbi kötete: *Árnyűző élet* (versek, Magyar Napló Kiadó, 2020).

Jó helyen legyen

rendes hétköznapi hajnal
álmos óramutatók süt a nap
serényen mint lányom a konyhában
friss kenyér illata benn izzadó fűé
odakint megismerni a napot forró
aranyáról harmatcseppet felnyársaló
hegyes sugaráról világgá ment
az akácfa csak a méhek maradtak itt
s némi méz a száj sarkában
a dologtalan szív merészet remél
nézem vajon a nyár még mit keres itt
hogyan kilessem haldoklása titkait
mért csörög most a telefon mikor csöndre vágyom
(rég vágyaim visszavágyom)
magamnál többre hogy ami van szép
igazán jó helyen legyen

Atyai pofon

váratlanul csattant a pofon
arcomon amiről tizenhét év alatt
nem sült le a bőr hát most éghetett
első egyben utolsó pofon volt ez apámtól
indulat nélkül pihen már az a kérges kéz
arcizmaim rándulása nem a tiltakozás
jele volt inkább az elfogadásé ez a kegyetlen
ítélet rég kijárt nekem de milyen áron
szegény apám elsírta magát és én
szerencsétlen csak álltam ott a részvétlen
falak közt amelyek semmiképp sem akartak
maguk alá temetni látnom kellett
pillanatok alatt összeomlani
az Istenként tisztelt kemény férfit

Semmiség

a juharfán ablakunk alatt
feketerigó füttyül
bohó kis nyári szél szalad
s a rigó mellé egy ágra ül

megrezen picit az ág
semmi kis mozdulat ez
nem billen ki helyéről a világ
talán szóra sem érdemes

Kő Boldizsár: Emlékező fák – az abai Kálvária út avatása, 2007. április 21-én (Fényképezte: Molnár Zoltán)